

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

15.6.2009

KOMUNIKAT DLA POSŁÓW

Dotyczy: **Procedury współdecyzji**

Wprowadzenie

Niniejszy komunikat ma na celu uzupełnienie wskazówek zawartych w odnośnych częściach Regulaminu (w szczególności w art. 53 i nast. oraz art. 70 i nast., a także w załączniku 20) i odpowiednich dokumentach wydanych przez inne działy, a także przedstawienie niektórych praktycznych aspektów procedury współdecyzji.

Zgodnie z art. 37 TWE przepisy dotyczące rolnictwa przyjmowane są przez Radę po konsultacji z Parlamentem Europejskim. Dotychczas Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi (AGRI) miała do czynienia z procedurą współdecyzji jedynie w trakcie prac nad wnioskami dotyczącymi bezpieczeństwa żywności lub danych statystycznych. Jeżeli jednak wejdzie w życie traktat lizboński, wszystkie procedury legislacyjne dotyczące wspólnej polityki rolnej zostaną objęte „zwykłą procedurą ustawodawczą” (art. 294 TFUE) odpowiadającą procedurze współdecyzji, która została ustanowiona w art. 251 TWE.

Procedura współdecyzji w praktyce

„Zgodnie z ogólną zasadą Parlament stosuje wszelkie możliwości dostępne na wszystkich etapach procedury współdecyzji”¹. Jednocześnie „instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze na wszystkich etapach procedury współdecyzji w celu możliwie najszerszego uzgodnienia zajmowanych stanowisk i tym samym stworzenia, w stosownych przypadkach, warunków do przyjęcia danego aktu prawnego na wczesnym etapie procedury”. „Instytucje współdziałają w ramach kontaktów na szczeblu międzyinstytucjonalnym, tak aby monitorować postępy prac i analizować stopień zbliżenia stanowisk na wszystkich etapach

procedury współdecyzji”². W poprzedniej kadencji 69% postępowań w procedurze współdecyzji zakończono w pierwszym czytaniu (tzn. osiągnięto porozumienie między głosowaniem w komisji i na posiedzeniu plenarnym), a 12% - jako szybkie porozumienie w drugim czytaniu (tzn. porozumienie osiągnięto po głosowaniu na posiedzeniu plenarnym, ale zanim Rada przyjęła wspólne stanowisko).

W praktyce nieformalne kontakty między prezydencją Rady a Parlamentem nawiązywane są na wczesnym etapie pierwszego czytania, zarówno na szczeblu administracyjnym, jak i politycznym. Takie nieformalne kontakty należy wyraźnie odróżnić od negocjacji w danej sprawie. W załączniku XX Regulaminu podkreślono, że do negocjacji można przystąpić jedynie po podjęciu decyzji przez komisję parlamentarną „na podstawie szerokiego konsensusu lub, w razie potrzeby, w drodze głosowania”. Komisja musi również określić dokładny mandat negocjacji, zwykle poprzez przyjęcie w sprawozdaniu lub zaleceniu poprawek do wniosku legislacyjnego, oraz wyznaczyć zespół negocjacyjny, w którego skład wchodzi przedstawiciele wszystkich grup politycznych przynajmniej na poziomie personelu parlamentarnego. W praktyce sprawozdawca komisji zostaje rzecznikiem zespołu negocjacyjnego, przewodniczącym rozmowom trójstronnym z Radą. Biorąc pod uwagę fakt, że zdecydowana większość procedur została zakończona w oparciu o wynegocjowane porozumienie w pierwszym lub drugim czytaniu, zespół negocjacyjny komisji odgrywa decydującą rolę. W rozmowach trójstronnych Radę reprezentuje jej prezydencja, wyrażając wspólne stanowisko państw członkowskich. Ewentualne konflikty w Radzie rozwiązywane są za zamkniętymi drzwiami. Z kolei Parlament reprezentują posłowie z różnych grup politycznych, których stanowiska w omawianych kwestiach są często zróżnicowane i którzy przejawiają tendencję do publicznego dyskutowania na temat tych różnic. Mając na celu jak największe powodzenie negocjacji, zespół negocjacyjny PE powinien starać się przemawiać jednym głosem i zawczasu, podczas wewnętrznych posiedzeń, niwelować ewentualne różnice wśród delegatów, a w razie konieczności powinien przerwać negocjacje, aby przeprowadzić wewnętrzne konsultacje.

Sprawozdawca i zespół negocjacyjny są zobowiązani do zapewnienia pełnej przejrzystości poprzez składanie komisji okresowych sprawozdań o postępach i wynikach negocjacji. W przypadku osiągnięcia porozumienia należy je przedstawić komisji do rozpatrzenia. Jeżeli porozumienie zostanie zatwierdzone, może zostać przedstawione na posiedzeniu plenarnym w postaci poprawki ujednocionej lub szeregu poprawek. Odpowiednie poprawki, podpisane w imieniu grup politycznych przez sprawozdawców umownych, wnoszone są zwykle przez sprawozdawcę na posiedzeniu plenarnym. Po formalnym przyjęciu poprawek przez komisję AGRI mogą one również zostać wniesione na posiedzeniu plenarnym przez tę komisję.

Szczególnie w przypadku porozumień w pierwszym czytaniu, gdy nie występują ograniczenia czasowe narzucone instytucjom na mocy Traktatu, należy przewidzieć wystarczająco długi okres między zakończeniem negocjacji i głosowaniem na posiedzeniu plenarnym, aby umożliwić grupom politycznym opracowanie ich ostatecznego stanowiska. Wszystkie dokumenty wynegocjowane i uzgodnione z Radą w pierwszym lub drugim czytaniu są zwykle przedstawiane na posiedzeniu plenarnym w formie poprawek ujednocionych. Grupy polityczne mogą wносить poprawki na posiedzeniu plenarnym w celu zmiany lub podważenia wynegocjowanych uzgodnień; w przypadku ich przyjęcia może nastąpić drugie czytanie lub postępowanie pojednawcze.

Należy również zauważyć, że w przypadku negocjacji w pierwszym czytaniu Rada ma możliwość kilkakrotnego przedyskutowania całego tekstu wniosku legislacyjnego (w swoich grupach roboczych i w COREPER), podczas gdy zespół negocjacyjny PE ma niewiele czasu na przegłosowanie swoich poprawek na etapie rozpatrywania w komisji i ogólnie posiada mniej dogłębną znajomość omawianego dokumentu.

Wsparcie

Sprawozdawcy i zespołowi negocjacyjnemu należy udostępnić wszelkie zasoby niezbędne do właściwego prowadzenia prac. Obejmuje to wsparcie administracyjne ze strony sekretariatu komisji, sekretariatu ds. procedury współdecyzji, służb prawnych i doradcy politycznego sprawozdawcy. Zgodnie z załącznikiem XX „w razie konieczności zespół negocjacyjny PE powinien mieć zapewnione tłumaczenie ustne” przy organizacji rozmów trójstronnych. Posłowie mogą również wystąpić o indywidualne tłumaczenie ustne (w ramach decyzji Prezydium z dnia 10 grudnia 2007 r.).

Źródła:

- Artykuł 251 TWE i artykuł 294 TFUE
- Wspólna deklaracja w sprawie zasad dotyczących praktycznego stosowania procedury współdecyzji (Dz.U. C 145 z 30.6.2007)
- Postępowanie pojednawcze i procedura współdecyzji – przewodnik

Wytyczne w sprawie stosowania najlepszych wzorców

¹ Regulamin, załącznik XX.

² Wspólna deklaracja w sprawie praktycznych uzgodnień dotyczących procedury współdecyzji.